

Sygnatura akt IX GC 710/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 11 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: del. do SO SSR Piotr Marciniak

Protokolant: st. sekr. sąd. Paulina Kurowiak

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2015 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. S. (1)**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w W. oraz T. I.**

o zapłatę

1. umarza postępowania co do kwoty 10.000 zł wraz odsetkami ustawowymi od tej kwoty liczonymi od dnia 13 lipca 2013 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od powódki na rzecz pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w P. kwotę 3.713,50 zł (trzy tysiące siedemset trzynaście złotych i 50/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

/-/ del do SO SSR Piotr Marciniak

UZASADNIENIE

W dniu 23 czerwca 2015 r. powódka K. S. (1) prowadząca działalność gospodarczą pod firmą: PHU (...), wniosła przeciwko pozwanemu ad. 1 Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Spółka Akcyjna i pozwanemu ad. 2. T. I., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą: Kancelaria Radcy Prawnego T. I., pozew, którym domagała się:

1) zasądzenia od pozwanych in solidum na rzecz powódki kwoty 188 596,51 zł z ustawowymi odsetkami od następujących kwot:

- 186 267,51 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lipca 2013 r. do dnia zapłaty;
- 2 239,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty;

z tym skutkiem, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia ze spełnienia świadczenia drugiego pozwanego;

1) zasądzenia od pozwanych in solidum na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, z tym skutkiem, że zapłata przez jednego z pozwanych zwalnia ze spełnienia świadczenia drugiego pozwanego.

W uzasadnieniu pozwu powódka przytoczyła, że pozwany ad. 2 na podstawie udzielonego pełnomocnictwa reprezentował ją w sprawie o zapłatę z powództwa M. J., która zawisła przed Sądem Okręgowym w Poznaniu pod sygn.

IX GNc 31/14. W tamtejszej sprawie wskutek błędu pełnomocnika polegającego na niezuzupełnieniu w terminie braków formalnych sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, doszło do odrzucenia sprzeciwu i uprawomocnienia się nakazu, w konsekwencji czego na powódce ciąży obowiązek zapłaty kwoty 186.267,51 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami postępowania w kwocie 2.239,00 zł. Powódka wskazała, że wniesionym pozwem dochodzi od pozwanego - radcy prawnego T. I., odszkodowania wynikającego z nienależytego wykonywania przez niego obowiązków zawodowych, skutkującego wyrządzeniem jej szkody majątkowej, pozostającej w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym z zaniechaniem pozwanego (art. 471 kc w zw. z art. 361 § 1 kc).

Jednocześnie powódka wskazała, że odpowiedzialność pozwanego (...) SA za naprawienie szkody jest odpowiedzialnością gwarancyjną (art 822 § 1 kc) i wynika z umowy generalnej ubezpieczenia OC radcy prawnego - pozwanego T. I. K. S. (1) podniosła, że pismem z dnia 2 kwietnia 2015 r. zgłosiła szkodę i wezwała pozwanego ad. 1 do wypłaty odszkodowania, który żądaniu odmówił argumentując, że przedstawiona dokumentacja i całość okoliczności sprawy nie przesądzają jednoznacznie, iż roszczenie dochodzone pozwem było niezasadne co do zasady i wysokości, a powódka uregulowała już swoje zobowiązania względem wykonawcy M. J.. Nie zostało - zdaniem (...) SA - udowodnione, ani tym bardziej uprawdopodobnione, że wykonawca M. J. wykonał jedynie część prac wskazanych w kosztorysie powykonawczym. Brak jest również przesłanek do twierdzenia, iż wykonawca M. J. był obowiązany do przedstawienia wstępnego kosztorysu wykonanych robót, który to strony miały zaakceptować.

Zdaniem powódki nie można zaakceptować stanowiska pozwanego ad. 1, skoro w sprzeciwie od nakazu zapłaty kwestionowała roszczenie dochodzone przez M. J. co do zasady i wysokości, zgłaszając jednocześnie szereg zarzutów zmierzających do oddalenia powództwa, natomiast M. J. na poparcie swojego żądania nie przedstawił w pozwie żadnych dowodów potwierdzających zakres prac, które zobowiązał się wykonać na zlecenie powódki oraz wysokość umówionego wynagrodzenia. W tej kwestii M. J. ograniczył się jedynie do przedłożenia faktury VAT i kosztorysu powykonawczego. Powód M. J. nie wykazał również, jaki zakres prac rzeczywiście wykonał. Wbrew stanowisku (...) SA, to na M. J., a nie na powódce, spoczywał - zgodnie z ogólnym rozkładem ciężaru dowodu (art. 6 kc) - obowiązek wykazania twierdzeń, z których wywodził skutki prawne. Co więcej, powódka podniosła, że dysponuje dowodem zapłaty za wykonane przez M. J. prace, który zgłosiła w sprzeciwie od nakazu, a który przemawiał za oddaleniem powództwa. Ponadto, to sam M. J. wystawił powódce fakturę korygującą nr 01/07/13 z dnia 26.07.2013 r. opiewającą na kwotę 130.000,00 zł, pomimo, iż w pozwie dochodził kwoty 186.267,51 zł.

W ocenie powódki uchybienia jakich dopuścił się pozwany T. I. jako pełnomocnik procesowy, miały bezpośredni wpływ na wynik postępowania w sprawie IX GNc 31/14, albowiem na skutek zawnionego zaniedbania z jego strony, powódka została pozbawiona możliwości merytorycznego rozpoznania sprawy. Uwzględniając przy tym zarzuty zgłoszone w sprzeciwie od nakazu zapłaty, a jednocześnie brak wykazania przez M. J. twierdzeń z których wywodził on korzystne dla siebie skutki prawne i zaprzeczenie tym twierdzeniom przez powódkę, jest wysoce prawdopodobne, że sprawa nie zakończyłaby się dla powódki tak niekorzystnym dla niej rozstrzygnięciem.

W odpowiedzi na pozew pozwany ad. 1 (...) SA w W. (k. 124 i n.) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany ad. 1 zaakcentował m.in., że powódka nie wykazała, że wygrałaby proces wytoczony jej przez M. J.. Nie dostarczyła radcy prawnemu wnoszącemu sprzeciw ewentualnych dowodów zapłaty ani dowodów na to, że kontrahent nie wykonał umowy; dowody takie nie zostały również wykazane w niniejszym procesie. Przedstawione argumenty i brak dowodów na ich poparcie nie pozwalają na stwierdzenie, że strony umowy ustaliły inną cenę niż wskazana w kosztorysie i powódka poniosła szkodę. Powódka pomija fakt, iż kosztorys dotyczył prac wykonanych w Restauracji (...), Klubie (...) oraz na terenie przyległym, podczas gdy w sprzeciwie podnoszono wyłącznie rozliczenia za prace Molino Grill, a więc dotyczące innego zakresu robót. Zdaniem pozwanego ad. 1 nie została wykazana szkoda - czy i w jakiej wysokości powstała.

Pozwany ad. 2 T. I. na rozprawie w dniu 4 grudnia 2015 r. (k. 405) uznał wszystkie fakty przytoczone przez powódkę, przeprosił K. S. (1), poczuwając się do winy. Pozwany ad. 2 nie uznał powództwa.

Na rozprawie w dniu 4 grudnia 2015 r. (k. 405) powódka cofnęła pozew co do kwoty 10 000 zł, która została wpłacona przez pozwanego ad. 2 i domagała się zapłaty in solidum kwoty 178 596,51 zł z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 176 267,51 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lipca 2013 r. do dnia zapłaty;
- 2 239,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty.

W zakresie objętym cofnięciem pozwu, powódka zrzekła się roszczenia.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany T. I. (pozwany ad. 2) prowadzi działalność gospodarczą w formie Kancelarii Radcy Prawnego w P.. Pozwany ad. 2 prowadził obsługę prawną spraw K. S. (2), za co otrzymywał zryczałtowane wynagrodzenie. Pozwany ad. 2 jest ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem OC radców prawnych u pozwanego (...) SA.

bezsporne, nadto dowód: porozumienie o koasekuracji (k. 142-145).

Powódka prowadzi działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) w P. (wg (...)56.10. A - restauracje i inne placówki gastronomiczne). Powódka od 12 lat współpracowała z elektrykiem M. J., który na jej zlecenie dokonywał szeregu prac instalatorskich. Powódka zawarła z M. J. ustną umowę zlecenia wykonania prac elektrycznych przy obiekcie Molino R. w P.. Prace były wykonywane bez projektu planowanych robót elektrycznych, a kosztorys miał zostać sporządzony powykonawczo. Rozliczenie miało nastąpić po zakończeniu wszystkich prac. Prace trwały od kwietnia 2012 r. do marca 2013 r. W dniu 15 lutego 2013 r. podpisany został protokół odbioru prac.

dowód: wydruk (...) powódki (k. 17), zeznania świadka M. J. (k. 406-408), zeznania powódki (k. 409-410), protokół odbioru z 15 lutego 2013 r. (k 72-73).

W dniu 19 kwietnia 2013 r. powódka (w jej imieniu występujący A. J.) wystawiła pokwitowanie – dowód wpłaty KW M. J., na kwotę 51 000 zł za wykonanie wszystkich prac elektrycznych w Molino Grill P., ul. (...), wskazując w treści, że pozostaje rozliczenie klubu. M. J. zakwestionował autentyczność podpisu widniejącego na pokwitowaniu, jako mającego od niego pochodzić. Pokwitowanie ze strony powódki podpisał A. J. – jej partner. M. J. kwestionował fakt złożenia przez siebie podpisu na tym pokwitowaniu i otrzymania kwoty 51.000 zł już podczas spotkania, w którym uczestniczył m.in. pozwany ad. 2 i które miało miejsce przed wytoczeniem powództwa w sprawie IX GNc 31/14.

dowód: zeznania pozwanego T. I. (k. 409), zeznania powódki (k. 408-409), zeznania świadka M. J. (k. 406-408), pokwitowanie wpłaty kwoty 51. 000 zł (k. 80).

W dniu 14 czerwca 2013 r. M. J. (J. Elektryka, Automatyka, P.) wystawił powódce za wykonanie robót elektrycznych zgodnie z protokołem powykonawczym robót elektrycznych nr: 14/06/13 z dnia 14 czerwca 2013 r., fakturę Vat nr (...) na kwotę 186 267,51 zł.

dowód: faktura Vat nr: 02/06/13 (k. 11), kosztorys powykonawczy robót elektrycznych nr 14/06/2013 wykonanych w Restauracji i Klubie (...) oraz na terenie przyległym przy ul. (...) w P. (k. 19-66).

Strony umowy zlecenia nie mogły porozumieć się co do kwoty wynagrodzenia za wykonanie robót elektrycznych. Zleceniobiorca twierdził, że koszt robocizny miał być ustalony w oparciu o cennik „marzec 2011”, K. S. (1) uważała natomiast, że rozliczenie miało nastąpić ryczałtem i wynosiło około 80 000 zł. W imieniu K. S. (1) negocjacje z M. J. prowadził A. J., który poprosił o wystawienie korekty faktury z dnia 14 czerwca 2013 r., jako propozycji obniżenia ceny prac. W dniu 26 lipca 2013 r. M. J. wystawił fakturę korygującą nr 01/07/13 do kwoty 130 000 zł. Faktury korekty nie wręczono powódce w oryginale. M. J. traktował fakturę korektę jako propozycję obniżenia ceny, która wiązałaby

strony tylko pod warunkiem zapłaty należności objętej korektą. M. J. wówczas nie miał środków na utrzymanie i zależało mu na otrzymaniu jakiegokolwiek należności w celu utrzymania rodziny, której był jedynym żywicielem. .

dowód: faktura korygująca (k. 83) , zeznania świadka M. J. (k. 406-408), częściowo zeznania powódki (k. 409-411).

W dniu 5 sierpnia 2013 r. i następnie 21 sierpnia 2013 r. M. J. wezwał bezskutecznie K. S. (1) do zapłaty kwoty 186 267,51 zł wynikającą z faktury Vat nr (...).

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 8 sierpnia 2013 r. (k. 14) , ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 21 sierpnia 2013 r. (k. 15).

W odpowiedzi na powyższe, działający na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, pozwany ad. 2 w imieniu powódki, odmówił uznania kwoty 186 267,51 zł z uwagi na fakt, że na fakturze błędnie wskazano protokół powykonawczy nr 14/06/13 jako podstawę obliczenia należnego wynagrodzenia. Pełnomocnik powódki wskazał, że protokół taki nigdy nie został uzgodniony, wykonany ani podpisany przez strony, nie został również przedstawiony inwestorowi w chwili odbioru robót. Pełnomocnik powołał się też na protokół odbioru prac z dnia 15 lutego 2013 r., gdzie wskazano m.in., że wykonane prace zostaną wycenione na podstawie wcześniejszych ustaleń, a wykonawca wystawi faktury częściowe po zaakceptowaniu kosztorysu przez zleceniodawcę.

dowód: odpowiedź powódki na wezwanie do zapłaty (k. 81).

K. S. (1) i M. J. z udziałem swoich prawników prowadzili pertraktacje, w trakcie których wykonawca instalacji elektrycznej zakwestionował nie tylko prawdziwość podpisu złożonego na potwierdzeniu wpłaty kwoty 51 000 zł, ale również m.in. treść protokołu odbioru prac, uzupełnionego odręcznymi zapiskami. Powódka kwestionowała sposób ustalenia wynagrodzenia, zakres wykonanych prac, jak i brak zaliczenia na poczet wynagrodzenia elektryka częściowych wpłat za roboty w Restauracji (...).

bezsporne, nadto dowód: odpowiedź powódki na wezwanie do zapłaty (k. 81).

W dniu 10 stycznia 2014 r. M. J. (...) Elektryka, Automatyka, P. wystąpił do Sądu Okręgowego w Poznaniu przeciwko PHU (...) z pozwem w postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 186 287,51 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lipca 2013 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu M. J. przywołał, że łączyła go z K. S. (1) ustna umowa zlecenia, w ramach której wykonał w Restauracji i Klubie (...) oraz na terenie przyległym roboty elektryczne ujęte w kosztorysie powykonawczym z dnia 14 czerwca 2013 r. Na uzasadnienie żądania, w przypadku zgłoszenia sprzeciwu, M. J. powołał dowody z zeznań czterech świadków i stron. Sprawa została zarejestrowana i toczyła się pod sygn. akt IX GNC 31/14.

dowód: pozew M. J. przeciwko K. S. (1) (k. 9-10).

W dniu 11 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie ze zgłoszonym żądaniem.

dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie IX GNC 31/14 (k. 67) .

W ustawowo przewidzianym terminie (dnia 25 lutego 2014 r.) radca prawny T. I., działający w imieniu K. S. (1), wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty. W treści sprzeciwu K. S. (1) zakwestionowała zlecenie M. J. wykonanie robót według powołanego przez niego zakresu oraz ich faktycznego wykonania, jak i cen oraz fakt wymagalności dochodzonego roszczenia. Wnosząca sprzeciw powołała na wykazanie zasadności swoich twierdzeń dowody z przesłuchania kilkunastu świadków. Zarządzeniem z dnia 17 marca 2014 r. pełnomocnik K. S. (1) został wezwany do uzupełnienia braków formalnych wniesionego sprzeciwu, w terminie siedmiu dni pod rygorem odrzucenia sprzeciwu przez złożenie pełnomocnictwa procesowego oraz odpisu załącznika do sprzeciwu. Odpis zarządzenia został doręczony do kancelarii pełnomocnika w dniu 24 marca 2014 r., przy czym korespondencję odebrała K. M., asystentka zatrudniona w firmie sąsiadującej z kancelarią pozwanego ad. 2, pełniąca funkcję pełnomocnika pocztowego. T. I.

przebywał w tym czasie na urlopie i o doręczonej korespondencji dowiedział się dopiero w dniu 4 kwietnia 2014 r. W dniu 10 kwietnia 2014 r. pełnomocnik złożył pismo zatytułowane „uzupełnienie sprzeciwu od nakazu zapłaty z wnioskiem o przywrócenie terminu”. Postanowieniem z dnia 2 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił wniosek K. S. (1) o przywrócenie terminu do usunięcia braków formalnych sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 11 lutego 2014 r. oraz odrzucił sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 11 lutego 2014 r. Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu oddalił zażalenie K. S. (1) na powyższe orzeczenie, wobec czego nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym z dnia 11 lutego 2014 r. uprawomocnił się. Wierzyciel wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko K. S. (1) i uzyskał tytuł wykonawczy.

dowód: sprzeciw od nakazu zapłaty wraz z załącznikami (k. 68-85), wezwanie do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu (k. 89), uzupełnienie sprzeciwu od nakazu zapłaty z wnioskiem o przywrócenie terminu (k. 90-91), postanowienie SO z dnia 2 października 2014 r. (k. 85-88) , postanowienie SA z dnia 29 grudnia 2014 r. (k. 151-152).

W dniu 12 marca 2015 r. T. I. zgłosił pozwanemu ad. 1 szkodę z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej radców prawnych, uznając tym samym swą odpowiedzialność co do powstania szkody . W tym samym dniu K. S. (1) zgłosiła do pozwanego ad. 1 szkodę wynikającą z błędu radcy prawnego.

dowód: zgłoszenie szkody z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej radców prawnych (k. 147) druk zgłoszenia szkody majątkowej (k. 146) .

W dniu 16 marca 2015 r. pozwany T. I. zapłacił powódce kwotę 10 000 zł, tytułem zaliczki na naprawienie szkody procesowej w sprawie M. J..

dowód: wydruk z historii rachunku bankowego pozwanego ad. 2 (k. 103).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów wymienionych wyżej. Sąd uznał za wiarygodne wymienione wyżej dokumenty, albowiem ich moc dowodowa nie została przez żadną ze stron zakwestionowana. Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia w nich zawarte (art. 245 k.p.c.), a dokumenty urzędowe stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 k.p.c.). W zakresie dotyczącym protokołu odbioru z 15 lutego 2013 r., pokwitowania zapłaty 51.000 zł stosowne uwagi poczynione zostaną w dalszej części uzasadnienia.

Do poczynienia ustaleń faktycznych posłużyły również zeznania świadka M. J. oraz pozwanego T. I. i powódki, w zakresie w jakim korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym sprawy. W tym miejscu należy jednak zaznaczyć, że tak zaproponowane osobowe źródła dowodowe, jak i pozostałe naprowadzane przez powódkę, nie były wystarczające, by wykazać zasadność dochodzonego roszczenia, o czym szczegółowo poniżej. Stąd na ich podstawie sąd rozpoznający niniejszą sprawę zdolny był ustalić jedynie niewielką część okoliczności pozostających spornymi pomiędzy K. S. (1), a M. J., przy tym w zasadzie drugorzędnych dla zawisłego tutaj sporu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Do stosunku zastępstwa prawnego, jaki powstaje na podstawie umowy pomiędzy pełnomocnikiem „z wyboru”, a jego klientem, należy stosować odpowiednio przepisy kodeksu cywilnego o zleceniu (art. 750 kc), bowiem celem działania pełnomocnika nie jest uzyskanie oczekiwanego przez stronę rezultatu, ale działanie z zachowaniem należytej staranności. Niedochowanie przez pełnomocnika należytej staranności, przez co należy rozumieć postępowanie w sprawie oczywiście sprzeczne z przepisami mającymi zastosowanie albo z powszechnie aprobowanymi poglądami doktryny lub ustalonym orzecznictwem znanym przed podjęciem czynności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 r., I CSK 330/11, OSNC 2012/9/109), stanowi podstawę przewidzianą w art. 471 k.c. odpowiedzialności za nienależyte wykonanie zobowiązania (por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 2 czerwca 2015 r. I ACa 129/15, LEX nr 1746806).

Uregulowana w art. 471 kc odpowiedzialność uwarunkowana jest, poza niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania na skutek okoliczności, za które dłużnik z mocy umowy lub ustawy ponosi odpowiedzialność, zaistnieniem szkody oraz związku przyczynowego pomiędzy niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania na skutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność a szkodą. Z art. 471 kc wynika przy tym domniemanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność. Pozwany radca prawny musi zatem wykazać, że nie można mu przypisać winy umyślnej lub nieumyślnej za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Powód winien zaś wykazać szkodę i związek przyczynowy pomiędzy niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą, powód winien udowodnić, że gdyby pozwany należycie wykonał zobowiązanie, to on nie doznałby szkody.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że adwokat i radca prawny odpowiadają za szkodę wyrządzoną mocodawcy na skutek swoich zaniedbań i błędów prowadzących do przegrania sprawy, której wynik byłby korzystny dla strony, gdyby pełnomocnik zachował należytą staranność ocenioną przy uwzględnieniu profesjonalnego charakteru jego działalności (por. wyroki z dnia 2 grudnia 2004 r., V CK 297/04, LEX nr 222184; z dnia 22 listopada 2006 r., V CSK 292/06, LEX nr 1554424; z dnia 13 czerwca 2008 r., I CSK 514/07, LEX nr 637700; z dnia 4 marca 2009 r., IV CSK 441/08, LEX nr 603182; wyrok z dnia 19 grudnia 2012 r., II CSK 219/12, LEX nr 1294221). Strona domagająca się od pełnomocnika odszkodowania za przegranie procesu winna zatem wykazać, że przy dochowaniu przez pełnomocnika należytej staranności wygrałaby sprawę.

Postępowanie pozwanego T. I., polegające na nieterminowym usunięciu braku formalnego sprzeciwu od nakazu zapłaty, co skutkowało odrzuceniem sprzeciwu, było oczywiście nienależytym wykonaniem łączącej go z K. S. (1) umowy cywilnoprawnej, a pozwany nie wykazał, że nienależyte wykonanie przez niego zobowiązania było następstwem okoliczności, za które nie ponosi on odpowiedzialności. Zresztą fakt zawinionego nienależytego wykonania zobowiązania przez T. I., nie był kwestionowany przez strony. Wobec powstania w stosunku do powódki tytułu wykonawczego w sprawie IX GNc 31/14, nie może też budzić wątpliwości wystąpienie szkody po stronie powódki K. S. (1).

Powódka nie udowodniła jednak w niniejszym procesie, że gdyby pozwany T. I. terminowo usunął braki formalne sprzeciwu, który nie zostałby następnie odrzucony, nastąpiłoby oddalenie powództwa M. J. w sprawie IX GNc 31/14. Powódka nie udowodniła zatem, że zaniechania i zaniedbania T. I. pozostawały w związku przyczynowym ze szkodą, tj. że gdyby pozwany T. I. nie dopuścił się przedmiotowych zaniedbań, powództwo M. J. nie zostałoby uwzględnione w całości bądź części i w konsekwencji powódka nie poniosłaby szkody.

Badając istnienie związku przyczynowego w wyżej opisanym znaczeniu tut. Sąd dysponował jedynie dokumentami zgromadzonymi w sprawie IX GNc 31/14 oraz dowodami przeprowadzonymi w ramach niniejszego postępowania, tj. dowodem z zeznań świadka M. J. oraz dowodem z przesłuchania pozwanego T. I. i powódki, przeprowadzonym zresztą (w zakresie istnienia związku przyczynowego) na wniosek pozwanej ad. 1.

W oparciu o dokumenty zgromadzone w sprawie IX GNc 31/14 nie sposób było ocenić jakim wynikiem zakończyłaby się tamta sprawa. W pozwie M. J. powołał dowód z zeznań świadków J. S., K. C., A. K., P. S. oraz z przesłuchania stron, w celu wykazania podniesionych przez siebie twierdzeń. Pozwana w sprawie IX GNc 31/14 K. S. (1), oprócz załączonych do sprzeciwu dokumentów, powołała w nim szereg osobowych wniosków dowodowych w postaci zeznań świadków oraz przesłuchania stron. Na skutek odrzucenia sprzeciwu od nakazu zapłaty żaden z zawnioskowanych przez strony dowodów nie został przeprowadzony. Sprzeciw od nakazu zapłaty nie został też doręczony M. J. (zgodnie z art. 505§1 kpc), w celu umożliwienia mu odniesienia się do twierdzeń tam zawartych. Regułą jest bowiem doręczenie odpisu sprzeciwu od nakazu zapłaty powodowi i zobowiązanie go w trybie art. 207§3 kpc do ustosunkowania się do jego treści i umożliwienie powołania ewentualnych nowych twierdzeń i dowodów zgodnie z art. 207§6 kpc. Nie można też nie zauważyć, że zgodnie z art. 217§1 kpc strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej, a Sąd je pomija w sytuacji o której mowa w art. 217§2kpc. Natomiast zgodnie z art. 212§1 kpc Sąd na rozprawie przez zadawanie pytań stronom dąży do tego, aby strony przytoczyły lub uzupełniły twierdzenia lub dowody na ich poparcie

oraz udzieliły wyjaśnień koniecznych dla zgodnego z prawdą ustalenia podstawy faktycznej dochodzonych przez nie praw lub roszczeń. W ten sam sposób sąd dąży do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, które są sporne.

Z uwagi na powyższe, w oparciu o zaoferowane przez strony dowody w sprawie IX GNc 31/14 oraz etap, na którym sprawa się zakończyła, nie sposób jest przesądzić, że powództwo M. J. zostało oddalone w całości lub nawet w części. Wręcz przeciwnie, fakt wygrania procesu przez K. S. (1) budzi poważne wątpliwości, które wzmocnione zostały po przeprowadzeniu dowodów zgłoszonych przez pozwaną ad. 1 w niniejszej sprawie.

Powódka nie zaoferowała in casu żadnych innych dowodów (poza dokumentami zgromadzonymi w sprawie IX GNc 31/14), które wyżej opisany związek przyczynowy, niezbędny dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanych, by wykazały. Przeprowadzone w przedmiotowej sprawie dowody z zeznań świadka M. J. i przesłuchania powódki i pozwanego T. I., wątpliwości te spotęgowały.

Założyć należy, że stanowisko M. J., które przedstawił przesłuchany pod rygorem odpowiedzialności karnej jako świadek w niniejszej sprawie, prezentowane byłoby także w sprawie IX GNc 31/14, w razie skutecznego wniesienia sprzeciwu. Stanowisko to wymagałoby bez wątpienia zbadania prawdziwości, poprzez przeprowadzenie zawnioskowanych przez strony w sprawie IX GNc 31/14 dowodów. M. J., przesłuchany w charakterze świadka, logicznie przedstawił uzasadnienie, dlaczego dochodził kwoty 186.267,51 zł. Wyjaśnił znaczenie załączonych do sprawy IX GNc 31/14 pokwitowań wpłat, zaprzeczył też, by otrzymał kwotę 51.000 zł wynikającą z dowodu Kw (k. 80 niniejszych akt i k. 86 akt IX GNc 31/14). Zaprzeczył też, by podpis na tym dowodzie Kw pochodził od niego. M. J. zakwestionował również, by podpisywał protokół odbioru robót z dnia 15 lutego 2013 r. z uzupełnionymi ręcznie wpisami, twierdząc że wraz z kierownikiem robót, podpisał protokół w wersji komputerowej bez żadnych ręcznych dopisków, które zostały sporządzone później bez jego zgody i niezgodnie ze stanem rzeczywistym. Wreszcie świadek M. J. wyjaśnił znaczenie faktury korekty nr 01/07/13 z dnia 26 lipca 2013 r.

W oparciu o dowody zebrane w sprawie IX GNc 31/14 oraz dowody zawnioskowane w niniejszej sprawie przez strony, nie sposób ocenić prawdziwości wersji przedstawionej przez M. J.. Już po wystawieniu faktury korekty, która miała być, jego zdaniem, propozycją obniżenia ceny sporządzoną w tej formie na wyłączną prośbę A. J., M. J. w dniach 5 sierpnia 2013 r. i 21 sierpnia 2013 r. (k. 14 i 15) wzywał K. S. (1) do zapłaty kwoty 186.267,51 zł, następnie o tę kwotę wytoczył powództwo w sprawie IX GNc 31/14. Kilka dni po wystawieniu korekty, nie traktował jej jako wiążącej, co pośrednio potwierdzać może prezentowane przez niego stanowisko co do znaczenia faktury korekty. Bez przeprowadzenia innych dowodów, w szczególności zeznań świadka A. J., Sąd nie był w stanie ocenić prawdziwości tych zeznań i nie miał podstaw odmówić wiary zeznaniom M. J., pomimo, że wystawienie faktury korekty może nasuwać pewne wątpliwości. Rolą powódki było jednak in casu rozwianie tych ewentualnych wątpliwości i wykazanie podnoszonego w pozwie znaczenia faktury korekty. Powódka jednak w tym zakresie nie przedstawiła żadnych dowodów, które wykazywałyby okoliczność przeciwną do twierdzeń M. J..

Powódka w ramach przedmiotowej sprawy wykazała się niemal całkowitą biernością, nie składając żadnych osobowych wniosków dowodowych (a które choćby zawnioskowane zostały w sprawie IX GNc 31/14), którymi winna była wykazać, że sprawę IX GNc 31/14 w przypadku nie odrzucenia sprzeciwu, by wygrała w całości bądź w części.

Wobec zaprzeczenia przez M. J., by otrzymał wpłatę 51.000 zł na poczet umowy oraz by na dowodzie Kw widniał jego podpis, ciężar dowodu tej okoliczności spoczywał na powódce K. S. (1). In casu to powódka, zgodnie z art. 253 zd. 2 kpc, winna była dowodzić, że podpis na dowodzie Kw złożony został przez M. J.. Ciężar dowodu w tym zakresie nie spoczywał na pozwanej ad. 1 i pozwanym ad. 2. Powódka żadnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie nie podjęła, tym bardziej, że jak wynika z zeznań pozwanego T. I., M. J. kwestionował fakt otrzymania 51.000 zł i podnosił podrobienie jego podpisu, już na spotkaniu, które odbyło się przed wytoczeniem powództwa w sprawie IX GNc 31/14. Powódka nie załączyła nawet oryginału dowodu Kw, a w sprawie IX GNc 31/14 załączono nie potwierdzoną za zgodność z oryginałem jego kopie (k. 86 akt IX GNc 31/14). Brak zatem było podstaw do uznania, że powyższa wpłata na poczet należności dochodzonych przez M. J., faktycznie miała miejsce. Powódka tego w każdym razie nie wykazała.

Wobec zeznań M. J., który zakwestionował prawdziwość wpisów znajdujących się na protokole odbioru z dnia 15 lutego 2013 r., powódka nie powołała żadnych dowodów, które potwierdziłyby dokonane przez strony ustalenia dopisane ręcznie w tym protokole, a które mogły mieć wpływ na wynik sprawy IX GNc 31/14, bowiem mogły świadczyć o wymagalności dochodzonych tam roszczeń.

Wreszcie całe stanowisko przedstawione w sprzeciwie od nakazu zapłaty przez K. S. (1) nie było spójne i nasuwało szereg wątpliwości, które nie zostały wyjaśnione w ramach niniejszego postępowania.

Podkreślić należy, iż fakt istnienia tytułu egzekucyjnego w sprawie IX GNc 31/14 stwierdzającego obowiązek zapłaty K. S. (1) na rzecz M. J. należności stwierdzonych w nakazie zapłaty, nie zwalniał powódki od obowiązku wykazywania związku przyczynowego w znaczeniu opisanym wyżej. Powódka winna była wykazać, że tamten proces by wygrała w całości bądź w części, a to z kolei musiało łączyć się z konieczności przeprowadzenia w ramach niniejszej sprawy, co najmniej zawnioskowanych tam dowodów (jeżeli miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w tamtej sprawie), bądź ewentualnie innych dowodów, które zgodnie z regułami obowiązującymi w postępowaniu cywilnym zostałyby tam zgłoszone. Powódka reprezentowana in casu przez zawodowego pełnomocnika zaniechała jednak tej inicjatywy dowodowej i związku przyczynowego, jako niezbędnej przesłanki odpowiedzialności pozwanego ad. 2 i w konsekwencji pozwanego ad. 1 jako ubezpieczyciela, nie wykazała. Dlatego zgodnie art. 6 kc powództwo musiało zostać w całości oddalone, o czym sąd orzekł w pkt 2 wyroku.

Jednocześnie w związku z cofnięciem pozwu co do kwoty 10 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty liczonymi od dnia 13 lipca 2013 r. i zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie, należało na podstawie art. 355 § 1 w zw. z art. 203§1 kpc orzec jak w pkt 1 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w pkt 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i § 3 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Powódka przegrała proces w całości, stąd sąd zasadził od niej na rzecz pozwanej ad. 1 kwotę 3 713,50 zł. Na powyższą kwotę składa się kwota zastępstwa procesowego pozwanej obliczona na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. 2013.490) w wysokości 3 600 zł oraz 17 zł opłaty od pełnomocnictwa, a także kwota 96,50 zł tytułem poniesionych wydatków na poczet stawiennictwa świadka M. J..

/-/ del. do SO SSR Piotr Marciniak